

Godtvæntingen.

(Joh. 13, 1-11.)

Mel.: Jesu din søde Jøreming at Image.
Kørende Festsdag! saa rolig jeg stuer
Herrens Apostle ved Nadverens Bord.
Ingen det aner, hvad Fare der truer
Ham, som nys talte de sølige Ord.
Hjertene lysler med jordiske Drømme,
Duster sig Krens det høieste Linn,
Men at i Nat beres Mester skal samme
Kalken den bitre, er fjernt fra hvert
Sind.

Han kun, hvem Faderen overgav Dom-
men,
Og for hvis Nafn hist alle skal staa,
Frelseren ved, at den Time er kommen,
Da han i Døden for Verden skal gaa.
Men som han elsted fra tidlige Dage
Dem, han udoared med hjærlige Mund,
O, skjønt han kjender de modløse, svage,
End han dem elster til Afstedens
Stund.

Og medens lænlig Disciplen sig glæder,
Blusker af Selvtillid, Ære og Mod,
Herren sig rejser og ydmyg fremtræder,
Vøier sig ned for at to deres Fod.
Undres du, Peder? Ja undres kun alle!
Stor er hans Gjerning, og stort hvert
et Ord.

Han, som I Herre og Mester mon
talde,
Vandrer hos eber som Tjener paa
Jord.

Viger, I stolte, hovmodige Drømme!
Ydmygt mit Hjerte til Frelseren ser;
Nu har jeg lært, hvad for mig sig kan
somme,

Større end Herren et Tjeneren er.
Ja, jeg vil tjene min Broder med
Glæde,

Hjærlig af Hjerte og ydmyg af Mand,
Stille i Mesterens Spor jeg vil træde:
Kæl, o min Jesu, mig dertil din Haand!
Linn.

**35. Jakob modtager den først-
fødtes Betsignelse.**

1 Mos. 27, 1-29.

Isal hoede atter i Beersaba, ved Na-
raans sydvæslige Graense. Da stede
det, som vi her læser. Isal havde

Isan, sin ældste Son, kjær og vilde
give ham den førstfødtes Betsignelse.
Da kommer Rebekka ham i Forkjøbet
og faar ved List Faderens Betsignelse
for sin Son Jakob. Medens Esau er
ude paa Marken for at sælde vildt til
sin Fader, laagebe hun et Kød til og
svøbte bets Skind omkring Jakobs
Hals og Hænder, og paa sin Moders
Befaling bringer Jakob sin Fader den
kostelige Ret og giver sig ud for Esau.
Stuffelsen lykkes, og efter at Isal har
svift og drukket, velsigner han Jakob.
Hans Betsignelse lyder ikke blot paa
jordiske Goder og verdsligt Herre-
dømme, men gaar i sidste Grund ud
paa Kristus, den forjættede Sød. For
det heber til Slut: „Forbandet være
den, som forbander dig; velsignet være
den, som velsigner dig.“ Men af Kri-
stus afhænger Forbandelse og Betsig-
nelse.

Rebekka er her den handlende Ho-
vedperson. Hun tilvender ved det,
som hun gjør, sin Son Jakob den
førstfødtes Betsignelse og Forjættelse.
Nu, hvorledes skal vi bedømme dette
Rebekkas Forhold? Det var ingen hø-
delig Forkjærlighed for den yngre Son
Jakob, at hun absolut søgte at stæffe
ham den faderlige Betsignelse. Det,
som Rebekka havde for Die, var Guds
Ord og Villie: „Den ældre skal tjene
den yngre.“ Hendes Sind var rettet
paa Forjættelsen, paa den forjættede
Forsker, der skulde komme fra Jakob.
Hvad hun gjorde, Kød af Troen og af
Lydhed mod Gud. Isal derimod var
nu bleven svag i Troen og handlede
bent imod Gud og hans Ord herred,
at han foretrak Esau og tilstænte ham
Betsignelsen. De fleste nyere Udvæ-
gere fremstiller vistnok her Rebekka og
Jakob som rene Bedragerere. Nu, ogsaa
Guds hellige sunbler og seiler paa
mange Maader. Vi sjæder imidlertid
i den bibelske Betsigning ingen Grund
til at kalde Rebekka og Jakob lige-
fremme Bedragerere. Men vi tør ikke
glemme, at Forstefødselen og Forjæt-

telsen fra Guds Side tilhørte Jakob.
Og naar jeg tileaner mig det, som Gud
har givet mig, saa er ikke det noget
Kød eller Bedrag. Saaledes dømmer
Luther og de ældre lutheriske Teologer
om denne Fremgangsmaade.

Vistnok er ikke dette et almindeligt
Exempel af det daglige Liv, som vi
uden videre skulde efterligne. Det var
en ualmindelig Gjerning i et ualmind-
deligt Tilfælde. Juristertid skal vi
dog ogsaa af denne Historie lære noget.
Vi skal ikke bedømme de helliges Gjær-
ninger efter det nyere Skin. Der er
mange Ting, der ser ud som grov uret,
som grov Krænkelte af den Kjærlighed
og Trofasthed, man skulder Næsten, og
de er dog i Grunden Fromhed, Frugt
for og Kjærlighed til Gud. Lovens
første Table, der handler om Gud og
guddommelige Ting, og hvad vi sky-
der Gud, har Forrangen og Fortrinet.
Den anden Table, som handler om
Pliqterne mod Næsten, „maa vige og
gjælder intet, naar den støder mod den
første.“ (Luther.) Hensynet til Næsten
maa sættes tilside, naar der bliver
Spørgsmaal om Guds Ord og B. alle
og Lydhed mod Gud. Budene i
den anden Table gaar slet ikke ud paa,
at vi ved at tilside sætte Lydheden
mod Gud skulde vise Næsten Kjærlig-
hed og nde ham Tjeneste. Og det er
en prisværdig, hellig Iver, naar man,
som Rebekka gjorde, fremfor alle Ting,
af ganske Hjerte traqter efter Guds
Forjættelse, naar man gjør Vold paa
Himmerigens Rige og vider til sig den
bedste Betsignelse.

Kristus fandt Behag i de Gaver,
som de Vise fra Osten bragte ham.

Den tredje Tjeneste er denne, at de
(de Vise) oplader sine Liggende og
giver dem det fattige Barn Jesus til
Foraring. Saaledes skal vi (hver den,
som kan) anvende vore Penge og tort
Guds til vor Herres Jesu Kristi Riges
Opretholdelse og Fremgang og til dette
ikke Barns Underhold i dets Nød.

Det er, vi skal med Penge og Guds bi-
drage til, at man kan erholde dygtige
Tjenere for Kirken og gode Stolelæ-
rere, at de fattige kan blive underholdte,
som paa Grund af Sygdom eller anden
Nød ikke selv kan forhverve sig sit Livs-
ophold, og i Sæerdeleshed, at Ung-
linge, som har Gaver og Lærelyst, kan
saa Anledning til at erhverve sig Kund-
skaber, paa det at vore Efterkommere
ogsaa kan erholde retskafne Prædikan-
ter og Lærere. Thi vi skal her handle
som en klog og forsigtig Gartner, som
beständig planter nye Træer; naar nu
engang et gammelt Træ uddør, sætter
han straks i dets Sted et andet, som
kan bære Frugt.

Den, som anvender sine Penge paa
denne Maade, skænker og ofrer til det
kjære Barn Jesus ligejaavel som de
Vise. Thi her har vi først Kristi eget
Bibnesbyrd, idet han siger Matth. 25,
40; „Hvad I har gjort for en af disse
mindste Brodre, har I gjort for
mig.“ Især maa han glæde sig over,
at man gjerne bidrager til, at Kirkerne
bliver forsyndede, og at Embedet vel
varetages; thi herigennem bliver for
det første Guds Ære fremmet, og hans
Navn priset. For det andet bidrager
man herved til, at Menneskene be-
ries fra Djevleens Tyranni og bliver sa-
lige. Og hvorledes kunde man an-
vende Pengene bedre og stifte mere
Gavn med dem?

Derfor maa de Mennesker være usaf-
lige og blinde, som Gud har ladet er-
hverve stor Formue, men som alligevel
ikke sætter dette kristelige Arbejde, at
Unglinge, som har Gaver til at studere,
men paa Grund af Kød er hindrede
derfra, bliver ordentlig underholdte og
underviste, saa at de med Liden ogsaa
kan tjene andre Mennesker, undervise,
træffe, sunke dem og i al Nød og Ar-
fægtelse ret føre og husvæle dem. De
Penge, som man ikke villig vil anvende
til et saa helligt Dømed, maa ogsaa
være usalige og forbandede og uden
Betsignelse.

„Ev. Luth. Kirketidende.“

Helena's Familie.

(En Fortælling om Rom i det første
Aarhundrede.)

(Fortsættelse.)

XXVII.

Hævnere.

„Kan De finde et Sted, hvor hun kan hvile?“ spurgte Labeo.

Julius beredte sig straks til at vise dem et saadant Sted og tog Markus fra Galbus, der sagde, at han havde noget, han gjerne vilde udrette i Byen, og derfor bad deres venlige Deiviser at føre ham til Udgangen iagen.

Julius førte dem til Lybia, og den unge Pige kunde neppe finde Ord til at udtrykke sin Glæde over, at Helena var i Sikkerhed. Træt og udmattet faldt denne snart i Søvn, og Markus med hende, og nu først forta te Labeo Julius alt, hvad der var hændt.

„De har sandelig haft nok at gjen-nemgaa i disse saa Timer, siden jeg saa Dem da,“ sagde Julius. „Men hvorledes kunde det hænde, at De og Galbus traf sammen paa hint Sted?“

„Jeg gik hid opfyldt af Hæleri og Hævntanker for at oppebie Morgenen,“ sagde Labeo. „Det var min Hensigt at gaa til Keiseren og bede om min Sønns Liv, og hvis han noglelede, vilde jeg stille min Dolk først i ham og derpaa i mig selv. Galbus havde sine egne Planer og kunde have befriet dem alene uden min Hjælp. Jeg ved rigtignok ikke, hvor han da vilde have skjult dem; maaske i sin Hvælving; ja, det har vist været hans Tante.“

„Og hvor gik Galbus hen nu?“

„Han gik! — Ah, Hegio! Jeg ser din Skjæbne! Ja, Britten vil ikke lade sig narre for sin Hævn.“

„Hvad mener De?“

„Galbus kan kun være gaaet for at tage Hævn over Hegio.“

Julius sagde intet. Af hvad Art denne Hævn vilde blive, kunde ingen af dem have nogen Forestilling om. Barbaren havde sine egne Veie.

Labeo kunde ikke sove. Omvæltningen fra Fortvivlelse til Glæde og Haad havde været for voldsom for ham; i Tanken paa den nærværende Sikkerhed forglemte han ganske Fremtiden og de saa klippede, der omgav ham. En stor Glæde rybdte hans Sjæl, og det var, at han havde reddet sin Hustru og Søn fra Døden paa Baalet.

Da Galbus forlod Katakomberne, vandrede han med hurtige Skridt tilbage til Byen. Det var nu mere end

tre Timer over Midnat, og Maanen skinnede klart. Midt under sine Bedrifter den foregaaende Del af Natten havde han haft mange Tanker i sit Hoved. Han vidste, til hvilken Død Hegio havde dømt Gutten og hans Moder, — til Døden paa Baalet. En Gang før havde han villet brænde dem, og Galbus var endnu Mærker efter de Flammer, han den Gang havde optændt. Han havde tænkt over alt dette og i sin vilde Barbarisæl havde han lagt en Plan til Hegios Straf, som nu skulde udføres. Han naaede Esquilinum og Ruinerne af Labeos Hus, og Synet af dem tjente kun til at forstærke hans Hævntørst. Hvælvingen var mørk og taus. Tænk, om han skulde være bleven berøvet sit Bytte! — Hvis en Jernhaand som hans kunde have skjæbet, vilde den have gjort det, da han i sin Jærmlæde efter Lænten og Bøsten paa Døren til Vinskjælderens. Alt var usret. Han red Døren op og sprang ind. Der laa hans Offer endnu, og han slæbte ham ud i den dybe Hvælving. Hegio kunde intet sige, og det kunde ogsaa være det samme; Galbus's Natur var ubøielig, ingen Bønner vilde have hjulpet. Han løste Hegios Arm og trak af ham hans Overtjole, der bar Tegnene paa, at han var en Tjener af det keiserlige Hus. Denne lagde Galbus tilside, trak derpaa af sin egen Tunika og isærte Hegio den, hvorefter han klæbte sig selv i dennes Overtjole.

Hegio gjorde, medens hans Arme var frie, et forvileet Forsøg paa at befri sig fra Kneblen; men Galbus befalede ham strengt at lade det være og viste ham sin Dolk. Da løstede han bønfuldende sine Hænder, men til ingen Nytte. Galbus tog dem og bandt hans Arme igjen tæt fast paa Ryggen. Derpaa løste han hans Fødder, og, idet han tog et fast Tag i ham, drev han ham ud af Hvælvingen, nedad Vojen, over den øde Plads og hentmod Campus Martius. Hegio gjorde ingen Modstand. Han troede, at han blev ført til det Hus, hvor Helena og Markus var indespærrede, for at blislaa ved en eller anden Plan til at befri dem. Men til sin Overraskelse saa han sig fort forbi Campus Martius og hentmod Tiber til den Bro, der førte over til Vatikanet.

De gik over Broen og naaede Indgangen til Haverne. Her blev de standse af Vagten.

„Jeg bringer her en Skizzen, som er færdig i Nat og beordret til siebliffelig Eksekution,“ sagde Galbus.

Bed disse Ord for Hegio vildt tilbage; men Galbus holdt ham fast, og Soldaterne traabte frem og greb ham.

„Han skal iflædes tunica molesta og brændes.“

„Naar?“

„Diebliffelig.“

„Hvem er du, og hvor er din Fuldmagt?“

„Her,“ sagde Galbus, idet han fremviste en Ring, som han havde taget af Hegios Finger. Soldaterne saa paa den, men syntes ikke at finde noget Tegn paa hans Fuldmagt i den. Dog Galbus's Dragt viste, at han maatte være en Person, som havde nogen Autoritet.

„Hvem er du?“

„Hegio,“ svarede Galbus, „af det keiserlige Hus. Denne Mand er beordret til siebliffelig Eksekution, og jeg har at vente og se at den bliver udført.“

Soldaterne antog, at alt havde sin Rigtighed; det var saa ganske almindeligt for dem, at en kristen blev bragt hid for at brændes, og uden videre Spørgsmaal førte de Hegio bort og nedskrev det Navn Galbus gav Fangen: „Galbus, en Britte.“

Den rette Galbus blev nu for at se den fælske Galbus lide Straffen for sine Forbrydelser. Scenen valte ingen Rædsel i hans Sind; han havde seet lignende før. Han havde seet de frygtelige Skuespil, Druiderne opførte, naar de indbrændte Snese af ulykkelige Menneſter i flettede Bux. Han havde seet sine egne Slægtninger lide paa den Maade, og det gjorde intet Indtryk paa ham nu at se en Fiende dø en saadan Død.

Den elendige Hegio kunde intet sige eller gøre. Hans Ansigt udtrykte den dybeste Sjæleval, — et Udtryk, som kun fylbte Galbus med Glæde og Triumph.

Offeret blev indsvøbt paa den almindelige Maade og bundet til Pælen, og derpaa blev Baalet antændt og Flammerne hvirvlede sig i et Diebliff omkring Hegio.

XXVIII.

F r i e d.

Cineas havde imidlertid været ganske uvidende om alt, hvad der var foregaaet. Hedsjunken i Sorg og Forfærdelse over den overhængende Ulykke, vidste han intet Midde til at afsønde den. Da Labeo havde forladt ham, vedblev han i flere Timer at paa med forslagne Arme og rastløse Skridt op og ned, stræbende foragjæves at udtænke en Maade paa hvilken han kunde udfri

de fængslede. Omfider søgte han sig inde af Staud til længere at tænke eller at udholde sin Stændighed, besteg sin Hest og red til Rom. I sin Fortvivlelse besluttede han at gøre, hvad han ikke vilde have gjort for at frelse sit eget Liv: appellere til Tigellinus.

Det var tidlig om Morgenen, da han naaede Rom, og han red til Keiserens Indlings Hus. En Skare af Ansøgere havde allerede besat Døren, ventende for at gøre sin Opvartning, og Cineas trængte sig frem imellem dem og formaaede ved klædelige Stilpenge Tjenerne til at vække Tigellinus og frembære hans Begjæring om en Samtale.

Intet kunde maaske have givet Tigellinus en større Fryd. At Cineas, Keiserens Indling, den aandrige og forskandige, den dydige og stolte Cineas, den Mand, der ind'og en Stilling, som han selv aldrig kunde opnaa, at en saadan Mand kom som Supplikant til ham, var i Sandhed kildrende for hans Fortsættelighed. Han saa, hvor tungt Stødet havde været, siden det havde knust en Mand som Cineas. Han var ivrig efter at se ham og ilede ud i den store Sal, hvor han var indladt. Cineas hilste ham alvorligt. Han var bleg, men rolig og værdig. Der var ingen frygtfuld Underdanighed i den stolte Megakleids Opsjætel, men en vis ophøjet Overlegenhed, der smagte Tigellinus som Galbe og Malurt.

Cineas fremførte sit Grinde. Efterat have gjort Undskyldning for sin Paatrængen saa tidlig, sagde han: „Det gjælder Liv og Død. Min Søster og hendes Børn er fængslede; jeg ønsker at redde dem og kommer til Dem. Ingen tjender Deres Magt bedre end jeg. Sig, hvad De ønsker skal blive gjort, og jeg vil gøre det.“

Tigellinus's Dine sønede sig for Cineas's rolige, gennemtrængende Blik.

„De er Statens Fanger,“ svarede han. „Loven har Magt over dem. Hvad kan jeg gøre?“

„De forstaar mig ikke,“ sagde Cineas. „Jeg ønsker at løsløbe dem for enhver Pris, og derfor kom jeg hid.“

„De kunne ikke løsløbes. De maaske appellere til Staten, ikke til mig.“

„Deres Liv er mig mere værd, end tusinde andre,“ sagde Cineas, uden at tage Hensyn til Tigellinus's Ord. „Jeg vil give Dem tusinde Slaver i Bytte for dem.“

Fortf.

PACIFIC HEROLD,

Udøivet af

Pac. Luth. Univ. Ass'n.

udkommer hver

FREDAG.

REV. B. HARSTAD, Redaktør.

assisteret af

Rev. J. Johansen,

Rev. O. Holden,

Rev. M. Christensen.

Abonnements-Vilkaar:

Et Aar..... 50 Cts
Seks Maanedes..... 25 Cts
til Europa pr. Aar..... 75 Cts

Adresse: PARKLAND, WASH.

Merk:

Alt vedrørende Bladet sendes til Pacific Luth. University Ass'n., Parkland, Wash.

Glem ikke at sende Betaling. Send den helst i Money order eller læg 50 Cts. i Sølv i Brevet.

En eller To Cents Frimærker modtages ogsaa. Men Frimærker paa 5 eller 10 Cts. kan vi ikke bruge.

Korte Meddelelser fra Scandinaviske Settlementer og Menigheder modtages med Tak.

Astoria, Oregon Mars 1 1901.

Formand Foss prækte forleden søndag (Feb. 24) i Portland og hjalp menigheden til at kalde prest. Past. O. A. Masen fra Dawson, Minn., blev kaldt. Vi haaber, han vil antage kaldet. Formand Foss var ogsaa medlem Astoria i embedsstedet samme gang. Efter flere ugers arbejde har nu Oregon atter faaet sin "Oregon Mist" tilbage, og fortjællende og grippe med bort. D. M. S.

Gutenberg.

I den gamle Biskopsby Mainz og utallige andre Steder i Tyskland blev der i det forløbne Aar holdt Feste for at ære Gutenbergs Minde, for han bliver i Almindelighed anset som Bogtrykkerkunstens Opfinder. Efter den almindelige Antagelse var denne Mand født i Aaret 1400 i Mainz, og man seier, at han var den første, der opfandt den nye Bogtrykkerkunst. Om hans Liv ved man ikke noget. Han stammede fra en Patricierfamilie i Mainz, men maatte paa

Grund af en af de mange Følger, der blev førte mellem Byens Borgere og deres Overbiskop, forlade sin Hjem og vende sig til Strasburg. Her boede han i henved 20 Aar og har her sandsynligvis ogsaa gjort de første Forsøg med sin Opfindelse, at printe med bevægelige Typer, men foreløbig uden tilfredsstillende Resultat. Først da han omkring Aar 1445 vendte tilbage til Mainz og der ved et Laan, som den rige Patricier Johan Faust gav ham, blev sat i Stand til at gjøre sin Opfindelse mere frugtbringende, lykkedes det ham at anvende den ved Trykning af større Bøger. Men senerehen blev han bedragen af Faust og hans Svigersøn, en dygtig Stjønstriver ved Navn Peter Schöffer, og mistede hele sin Formue. Men derved tabte han ikke Lusten til at holde paa med sit Livs Arbejde. Efter at have faaet Understøttelse af den velhavende Dr. Konrad Hummer, indrettede han et nyt Prenteri, hvortil han prentede en Mætte af Bøger. Han døde omkring Aar 1467, uden at være kommen til Velstand ved sin Opfindelse.

Dette er de faa væsentlige Træk i Gutenbergs Liv. De viser, at han selv kostede sig en stor Del af sin Opfindelse, men saa meget mere af Gjenveksling og Sorger. Men desto større Værdighed har hans Medarbejderne haft deraf; og om det end er sandt, at Gutenbergs Prenting lider af mange Mangler, og at især den nævnte Peter Schöffer gjorde betydelige Forbedringer baade ved Bogstaverne og Bladet, saa kan man dog ikke frakende Gutenberg Fortjenesten af at have udfundet den Tanke at trykke Bøger med bevægelige Bogstaver og bragt den i Udværelse. Men hvilket et vældigt Fremstridt det var, kan man kun forestille sig ved at have for Øie den Maade, som man hidtil gjorde Bøger paa.

I Oldtiden og Middelalderen stode det nemlig ved Afstrivning, og især var Middelalderens Munkeløstre Steder, hvor man paa denne Maade gjorde omhyggelige Afskrifter af den gamle Literatur saavel som af Bibelen og Kirkefædrenes Skrifter. Noget af disse Manuskripter, som da med Hensigt i sine Celler tegnede eller udførte efter Bestilling af de gamle Skrifter, var rent og smukt i Skriftkunsten, og maatte et herligt Præg af sig selv endnu den Dag i Dag med sine Gulde, Sølv, Purpur eller andre Farver kunstigt malede Bogstaver Vidnesbyrd om denne

store Færdighed, men ogsaa tillige om det vældige Arbejde, som disse Skrivere udførte. Man kan ogsaa let indse, at der til den Maade at gjøre Bøger krævedes en stor Taalmodighed, Omhyggelighed og Udholdenhed, og at det trods al den Flid, som Skriverne i sine Celler lagde for Dagen, dog alligevel kun kunde bringes tilveje nogle faa af de nødvendige Skrifter.

I Middelalderen, da Handelslivet under Sværdets Herredomme traabte mere i Baggrunden, og da altid kun en liden Kreds af Folket søgte Trang til at hælde med Bøger, var en saadan Maade at bringe Bøger tilveje paa fuldstændig tilstrækkelig. Men da i det 14de Aarhundrede Studiet af den klassiske Oldtid atter blev levende, da flere og flere unge Mænd trængte sig frem til Skolerne i Klostrene og andre Steder, og Interessen for Bogværket tog til, da søgte man Trang til at faa i Stand Bøger paa en raskere, lettere og billigere Maade og derved gjøre dem tilgængelige for en større Mængde Folk.

I Begyndelsen hjalp man sig dermed, at man gjorde Plader, hvorpaa hele Sider af Bøger var indstøbte; og endnu har man en Del Tryk, som er gjort med saadanne Træplader. Men denne Fremgangsmaade var dog altid besværlig; man kunde kun faa i Stand nogle få eller Billeder, i kunstige Tilfælde kortere Skrifter. Til Prenting af større Bøger var den for tungvindt; og om end enkelte omframt dygtige Træsnidere gjorde en Mængde Forbedringer, saa blev dog derved Grundtanken, at trykke med hele Plader, ikke forandret. Det blev først gjort af Gutenberg, idet han kom paa den Tanke at skjære enkelte Bogstaver, der lettere lod sig haandtere og atter og atter kunde bruges paany.

Man vil vel vistnok ikke tie med, at det længe var tvivlsomt, om Væren for denne Opfindelse virkelig tilkom Gutenberg; men de grundigste Erforskningsarbejder har dog gjort det temmelig vist, at det var han og ingen anden, som først kom paa den omvæltende Grundtanke og derved først gjorde et egentligt Bogtryk muligt. Forbedringer ved Fremgangsmaaden og endog store og gjennelevende Forbedringer blev ogsaa indførte af andre Folk allerede temmelig snart efter Gutenberg, til dels endog, som den nævnte Peter Schöffer, endnu mens Gutenberg levede; og hvis han kunde se sig om i Nutidens Trykkerier med deres kæmpe-

mæssige og kunstige Sætemaskiner og Trykpresser, saa vilde han vistnok blive forbauset over den Fuldstommenhed, hvortil hans i Grunden simple Opfindelse er bleven bragt.

Og dog betydede allerede paa Gutenbergs Tid den nye Kunst, at sætte og trykke med bevægelige Bogstaver, ikke alene en vældig Omvæltning, men ogsaa en uamaadelig Velsignelse. Vistnok er, som Ordspøget siger, Papiret taalmodigt, og den lette Maade at frembringe Skrifter paa gjorde og gjorde det endnu alfor meget muligt ogsaa at udbrede unyttige og forbarrelige Sager blandt Folket. Men alligevel kan den Velgjerning, som Gutenbergs Opfindelse har bragt Menneskeheden, ikke stattes høit nok. Den har, for at sige det med faa Ord, fremfor alle Ting gjort det muligt, at større og større Kredse kan erhverve sig en vis Grad af Dannelse, og at derved Menneskehedens Kultur paa den mest velstandsfærdige Maade er bleven udbredt.

I det enkelte at paapege disse Følger af Bogtrykkerkunsten er naturligvis ikke muligt i en kort Bladartikel; men vi vil dog gjøre opmærksom paa enkelte Punkter, der kan give vore Læsere den Forestilling, at denne Opfindelse i Virkeligheden er det, som Martin Luther berømmet den for, nemlig "den største og sidste Gave, hvorved Gud driver frem Evangeliet's Sag." Det første Brev nemlig, hvortil Gutenberg benyttede sin Opfindelse, var Trykningen af en latinsk Bibel, der blev udført i Aarene 1452—1455; og man kan sandelig ikke negte, at den hurtigere og større Udbredelse af Bøgerne, der ved Bogtrykkerkunsten blev gjort muligt, har beredt Veien for Reformationen. Og da Kirkerens store Brev begyndte, hvorledes vilde da til Eksempel den ligetil forbaurende Bifølgelse af Luthers 95 Teser have været mulig, hvis ikke Gud allerede forhen havde givet Menneskeheden Bogtrykkerkunstens store Gave, hvorved nu Wittenbergmunkens vældige Sæntninger med Lynets Hurtighed blev baarne ud i alle Egne.

Naar man tænker paa dette og berøver sig overvejer, hvorledes netop Luthers talrige Skrifter næsten var det eneste Middel, hvorved denne store Guds Mand kunde virke i videre Kredse, da vil man af ganske Hjerte tilskrive hans Udvalgte angaaende Bogtrykkerkunsten og med Taknemmelighed prise Gud for hans "største og sidste Gave," som gav ved Gutenbergs Opfindelse har givet os. — J. S.

Nævnen ved Bækken.

Den gamle Gud lever endnu; det kan man hver Dag se med Vinene og grise med Hænderne, hvis man ellers ikke er død. Saaledes læser jeg i Ordsp. 30, 17: „Et Die, som spotter sin Fader og foragter at hænge ved sin Moder, det skulle Navne udhæfte ved Bækken, og Drueunger skulle æde det.“

Jeg erklærer ogsaa, at de, som foragte sin Fader og spottede sin Moder, endnu ikke er uddøde i Verden, og at derfor Nævnen ved Bækken paa Guds Bink endnu altid driver sit Verk. Jeg har i det mindste en Gang i mit Liv seet og erfaret det saa tydelig, at endog saa en Blind kunde forstaa det, at den gamle Gud, som har talet saaledes i gamle Dage, ogsaa endnu lever i den nye Tid og endnu sidder med Reglementet og holder Tro og Love, hvad enten det gjælder Forhandelse eller Betsignelse. Eldtill har jeg fortiet det for ikke at bedrøve nogen af Parterne, og jeg mangler næsten endnu Mod til offentlig at tale derom, omendstjant mere end ti Aar er forløbne. Til almen Nytte og Fremme kan det dog ske paa en saadan Maade, at det ikke træffer nogen af Parterne, men kun dem, som ellers er foragtede. Jeg og ugudelig spottede sin Moder; saadanne Mennesker roses endnu i vore offentlige Blade som Romantikerne, naar de i en saadan Foragt for det hjerde Gud gaa hen og lade sig hemmelig eller offentlig ægtevie af en eller anden tjenstvillig Prest. Disse er det, jeg vilde fortælle, at et saadant Par ogsaa engang kom til mig for at lade sig ægtevie. „Hvor er din Fader?“ spurgte jeg Brudgommen og tilsvarede: „Kommer han ikke?“ „Nei,“ svarede den unge Mand, „han kommer ikke. Mine Forældre vide ikke, at vi er her for at lade os ægtevie.“ „Hvad,“ spurgte jeg forbauset, „vide de det ikke? have de ikke givet eder sit Samtykke? Komme I uden eders Forældres Betsignelse?“ „Ja,“ svarede Brudens saa Broder ind, „hvis de skulde vente derpaa, da maatte de vente længe. For dem er min Søster for fattig,“ svarede han haansig til. „Du ved,“ sagde jeg til den unge Mand, „at din Fader er min Ven. Har I komne til mig itide, saa skulde jeg have sjet den derne Danstelsighed, naar det ikke er nogen anden. Nu kan og vil jeg ikke velsigne eder i Guds Navn, da I i selvsamme Dieblit træde Guds Bud under Fødder. Benter, saa skal jeg forsøge at ordne det med

eders Forældre. Gaar ikke til hin Baptistprest, der sagtens vilde vie eder. Det bringer eder ingen Betsignelse; men kun Forhandelse vilde følge eder. Tilslut vilde I fortræde det, naar det er for sent; maatte allerede inden saa ligger, men for ilde.“ Min Advarsel var forgyldet. De gik bort og kom derpaa snart jultende tilbage forbi min Dør. Baptistpresten havde viet dem, og de var muntre og vel tilmode.

Sent ud paa Vinteren skryttede jeg derfra, og om Vaaren kom der Brev til mig fra min Estermand, der intet vidste om det ovenfor fortalte. „Tænk Dem,“ skrev han, „den unge N. N. er d usket. Han arbejdede ved et Sagsbrua og vilde i en Vaar sætte eder den opbulmed. Væt? Strømmen rev dem med sig, Vaaden lantrede, og den tjæmpeste, unge Mand druknede, men hans Sølvsvend reddede sig. Ligbejævnelsen ietredes, uden at man havde fundet hans Lig.“ Denne Efterretning rystede mig; thi jeg maatte vel endnu tænke paa, hvorledes jeg i hint alvorsfulde Dieblit havde foreholdt dem Forhandelse og Betsignelse. „Maatte allerede inden saa ligger, men for ilde“ — dette Ord fik jeg atter frem for min Tanke. Senere fik jeg endnu en anden Poesie, da jeg kom sammen med min Estermand. „Tænk Dem,“ sagde han, „man har fundet den unge N. N., og hvor besynderlig!“ svarede han til, „næsten at han endnu vidste noget om det, som ovenfor er fortalt.“ Da Skemmen var forbi, søgte man igjen efter Diaget; man kunde ikke finde det, og man stod netop i Begreb med at opgive af videre Sagen. Da stod Foderen der bedrøvet og hævede sine Dine mod Himmelen. Hans Blik faldt paa en sort Fugl, som sad i et af de nærmeste Træer. Fuglens Blik synes at være rettet fra det hvide Træ mod et bestemt Sted nedenunder. Foderen drages hen til Stedet. Der, fra Sandet, stirrer hans tabte Søns Lig ham indre. Nævnen — thi en saadan Fugl var det — Nævnen ved Bækken har viit ham det! — Forekommer det ikke dig be-
sunderligt? Mig forekommer det mere end besynderligt.

(Luth. Zeitschr.)

En Oplysning.

For en kort tid siden blev en traktat, „Church going. By Rev. William Dallman“ anmeldt i „Aktidende“ med følgende anbefaling:

Denne traktat af den engelske Missionærformand egner sig fortrinlig til uddeling i menigheder, hvis medlemmer er hjemme i det engelske sprog. Greit og træffende fremstilles i Budet om kirkegang. 2 Eksemplarer paa flittige kirkegjængere. 3 Straffen for forsømmelse af kirkegang. 4 Hensigten med kirkegang. 5 Aften indbødinger mod kirkegang. Dette lille Skrift er allerede oversat paa norsk. Det fortjener ogsaa at udkomme paa norsk.

Denne traktat vil udkomme i norsk oversættelse i et eller to No. af „Pacific Herald“ umiddelbart før Paaste og da vil der gives en fortræffelig anledning til at forstærke sig dette ubemærkede lille Skrift til fri uddeling paa Paaste. Da er jo selv saadanne i kirke, som ikke indser nødvendigheden af at være der til andre tider.

Om de nu alle fik et saadant Skrift thænde den dag og det blev varmt anbefalet af presten og vedkommende tog det med sig hjem og læste det, saa vilde det nok bringe en og anden til at tænke.

De som skulde ønske et antal eksemplarer af dette nummer af „Herald“ til fri uddeling — enten det nu er prester her paa Kysten eller i Osten — de bedes venligt om blot at sende os et postkort og angive hvor mange eksemplarer de ønsker. Men dette maa gøres om mulig inden 21de Mars, da vi maa vide paa forhånd hvormange eksemplarer vi skal trykke.

Om nogen sender en cent eller to per eksemplar til bakkelse af trykning og ekspedering modtages det med tak, men mest om at gøre for os er det, at saa et saa stort antal som muligt uddelt, saade for sagens Skyld og for i det haab at de som modtager „Herald“ paa den maade vil lægge et godt ord ind for bladet.

Dermed være da deerne sag Herren besalet.

Kristus bad sig selv til Guds høg den rige, men bodfærdige Zakkæus.

Hvad Andet kan vi slutte af alt dette, end at Kristus selv ved dette Exempel gjenneem sit eget Vidnesbyrd giver tilkjende, at han foruden andre Sunders heller ikke vil udelukke rige Folk fra sin Rige; men ligesom sante Folk ikke skal undgælde for sin Rattighed, og Gud ved Kristus vil være deres Gud og hjælper dem til det evige Liv, jaledes skal heller ikke de Rige undgælde for

sin Riggdom, men Gud vil gjerne antage sig dem og gjøre dem salige, som Herren ogsaa tilføjer efter at have udtalt de haarde Ord i Matth. 19, 24.

Thi da Disciplene blev forfærdede over denne haarde Dom og sagde (M. 25.): „Hvo kan da blive salig? da saa Jesus paa dem og sagde: „For Menneskene er dette umuligt,“ vil han sige dette: Forbi de efter sin Natur er Mennesker, kan de ikke Andet end hænge fast ved sit timelige Guds og tjene Mammon; men skal de komme ind i Guds Rige, saa maa de forandres, saa at Gud kan bevæge deres Hjerter ved sit Ord, og den Hellig Ånd virke i dem osv.

Derfor bør Rige Folk vogte sig for den Tante, at Gud, blot forbi de er rige, ikke skulde vilde have dem i sit Rige; hær vil gjerne have dem, forsaabidt de gjør God og af Hjertet begjærer hans Naade og Trøst.

Han trænger ogsaa til dem; for det Første kan de, forbi han rigelig har ladet sin Betsignelse vedværes dem, antage sig Kirken og fremme dens Sag, saa at den bedre kan forføres, som der staar (Ef. 49, 23.): „Skonger skal være dine Fosterfædre, og deres Hjerter skal være dine Næver.“ Thi det lille Embede er meget be-
sværligt, saa at man under dets Forvaltning ikke kan lægge sig efter verdslig Forretning og selv sørge for sit Livsophold. Derfor er det høist nødvendigt, som Apostelen siger, at saadanne Personer saar det Fornødne til sin Underholdning, for at de flittigt kan varetage sit Embede. Hertil skal nu de Rige gjøre det Beste; thi de Fattige formaar det ikke. Dette er uden Tvivl en stor Tjeneste og en Velbehagelighed for Gud.

For det Andet behøver vor Herre Kristus de Rige, for at de kan hjælpe retskafne, begavede Unglinge til at opnages til Verdom og Gudsfrugt. Thi det lærer Erfaringen os, at fattige Folks Børn er mere flittige til at studere. Men hvis de Rige ikke understøtter disse Fattige, saa maa de blive til-
dage og kan ikke komme frem.

For det Tredie finder man ogsaa ellers andre fattige, usblidende Mennesker, som paa Grund af Sygdom eller anden Ulykke ikke selv kan skaffe sig Livsophold. Ogsaa her skulde rige Folk tage den største Værde paa sig og gøre dem hjælpe. Thi derfor har Gud givet dem Mere end Andre, for at de skulde være tro Gudsholdere og vel og gudfrugtlig gjøre Brug af saa en Betsignelse.

Dette er nu det første Stykke, som vi skal lære af denne Fortælling. Vor Herre Kristus forlaster ikke den rige Zalkaus paa Grund af hans Rigdom, men beder sig selv til Gæst hos ham og drager ham saaledes med særdeles Flid til sig, som om Zalkaus saa ham mere paa Hjerte end andre Mennesker. Vagtet Zalkaus ikke engang i Drømme kunde tænke sig, at Herren vilde vise sig saa venlig mod ham, ja vagtet han vilde have fort sig tilfreds, hvis han blot kunde saa se ham, begjærer den kjære Herre, at Zalkaus skal modtage ham som Gæst, og lader, som om han ikke kunde tage ind hos nogen anden end hos ham. „Stig hurtig ned,“ siger han, „thi det bør mig idag at blive i dit Hus.“ Ifølge disse Ord synes det, som om han ikke kunde undvære Zalkaus, hvem dog alle andre hede som en stor Synder, og med hvem de ikke vilde have noget at bestille. Dette er den første Lærdom, en hertig og stjern Trost især for rige Folk, for at de skal tro, at de ogsaa tilhører Kristi Rige, at Gud for sin Sønns Jesu Kristi Skyld vil være ogsaa dem naadig og gjøre dem salige, saafremt de forbedrer sig og tror Evangeliet.

(„Ev. Luth. Akt.“)

Ankeret.

I December 18. . gjorde jeg en Reise, fortæller en troende Mand. Ved Midnatstid kom vi til en Flobsunding. Dampstibe fik ikke passere dette Sted efter Kl. 9 om Aftenen, og vi måtte kaste Anker. Endelig brød Morgenens frem, Bunden tiltog mere og mere i Stykke, og snart rasede en voldsom Storm. Vi lettede Anker og forsøgte at komme forbi den farlige Pudsage og ind i floden; men saa opdagede man, at Maskinerne var i Uorden, og at Hjulene ikke rørte sig. Skibet var saaledes fuldstændig i Bindens og Volæernes Vold. Lige foran os brød Brændingerne, og vi drog os nærmere og nærmere henimod dem. Vort eneste Haab om Redning blev nu Ankeret. Det blev kastet ned, men fra blegnende Læber hørtes Raabet: „Det følger — det holder ikke!“ Hjertet, som modig havde stormet Fjendtlige Batterier og modset i nyen en Fare, dævede nu da Bunden ustantelig drev os frem med Brændingerne — endnu et Dieblit, og det havde været ude med os. Da, paa engang, gav det et Kyl i Ankeret, hele

Skibet rystede og snagede, et Dieblit stød det stille og gik saa agterover.

Fra alle hørtes det glade Udbrud: „Ankeret er fast — det holder — det holder!“ Vi var reddede, thi Ankeret havde faaet Faste paa Klippegrund — det var sikkert nok.

Nu har jeg fundet det, jeg grunder Mit Salighedens Nulr paa, Den Grund er I sin Død og Dunder. Hvor den før Verdens Grunddold i a. Det er en Grund, som evig staar, Om Jord og Himmel selv forgaar.

Bunden i egen Tænke.

En berømt Smed blev engang anholdt og kastet i Fængsel. Han grublede over, hvorledes han skulde kunne undslippe. Han undersøgte Lænken, med hvilken han var bunden, om den muligens kunde have en Brift, hvor den var lettere at sprænge. Men hans Haab var forgjæves; thi paa flere Mester kjenete han sit eget Arbejde igjen. Ebligere havde han stadig prøvet af, at intet Menneske skulde kunne sprænge en Lænke, der var Smedet af ham, den berømte Mester. Og nu var han bunden i sine egne Lænker!

Saaledes er det med det syndige Menneske. Hans egne Svænder har Smedet Lænkerne, hvormed han er fængslet. Ingen dødelig Haand formaar at sønderrive dem. Den, som gjør Synd, er Syndens Træl.

Der gives kun en eneste Vej til Frihed. Jesus Kristus alene formaar at bryde dine Syndelænker. Kom til ham i din Nød! Søg hans Hjælp! Naar Sønnen faar frigjort dig, blir du virkelig fri!

Edv. Isacksen.

Eneste norsk Urmager i Tacoma.

Cor Tac. Ave. og 11th Str. Et pent Udvalg af ELGIN og WALTHAM Ure for Salg. Tel. Black 288.

ABONNER

PAA

HEROLD.

Handy Volume Classics.

Faaes overordentligt billigt og pent udstyret.

Hver Bog er 6 x 4 1/2 T. trykt med store og tydelige Typer paa udmerket godt Papir, godt indbundet i Lærredsbind med Siikebaand og Sølvtryk.

Prisen er blot

Enkelte Exemplarer 18c

I Partier paa 6 Exemplarer 16c

. 12 12c

Skriv til

G. W. A. Rowles,

177-178 MONRO STR. CHICAGO, ILL.

Bekjendtgjorelse.

Alle pengedeløb til Pacific Distrikt sendes herefter til distriktets kasserer, N. J. Hong, Parkland Wn.

Carlo A. Sperati.

The

Illustrated Home Journal.

Published twice a Month.

Besides many excellent Illustrations it contains Stories, Biographies, descriptions of Travels, articles on Natural History, etc., etc.

Price only \$1. per year.

Reliable agents wanted all over the United States.

Address all correspondence to

Louis Lange Pub. Co.,
St Louis, Mo.

Komplet Udstyr

— af —

Sko OG Støvler

faaes hos vor erfarne Skohandler og Skomager

S. OLSEN,

1109 Tacoma Ave.

Gaa og se, du vil finde, at Olson baade har, hvad du trænger, og kan sælge vel saa billigt, som nogen anden Handlende.

ABONNER

PAA

HEROLD.

Lindahl Photographer

1112

Pacific Ave.

California Building,

TACOMA

WASH.

The Iowa Cutlery Grinding Co.

Saks, Forskær, Slagter, Lomme- og Barberulbe, kirurgiske Instrumenter og Gravørverktøi osv.

Allt udføres ved Hjælp af elektrisk Drevkraft.

Allt Arbejde garanteres
22 Pacific Ave., Tacoma, Wn

Vor Frelseres norsk luth. Kirke

Hj. af So. J og 17th St
TACOMA, WASH.

CARLO A. SPERATI,
Pastor.

Bopæl: 2550 So. I St.

Gudstjenester:

Søndag 9:30 A. M. Søndags-skole.

“ 11 A. M. Høimessgudstjeneste.

“ 7:45 P. M. Aftensang.

Onsdag 8 P. M. Kor Övelse.

Lørdag 9 A. M. Lørdagskole.

Hver 1ste og 3die Torsdag Aften

i Maanoden, Ungdomsforening.

Hver 2den og 4de Torsdag Ef. m.

i Maaneden, Kvindeforening.

J. M. Arntson,

North Engfarv.

Notary Public.

Udfærdiger alle lovlige Dokumenter
saasom Skjæder, Kontrakter, m. m.

Municipal Court-Rooms
City Hall.

TACOMA,

WASH

ABONNER PAA

PACIFIC HEROLD

lot 50Cents om Aaret. Overskuddet gaar til Pacific Lutheran University.—

Lutherist Pilgrim Hus

No. 8 State St., New York.

Nærmeste Hus ved det nye Landingssted for Emigranter Barge Office.

Kristeligt Herberg for Indvandrere og andre Rejsende.

Pastor E. Petersen, Emigrantmissionær, træffes i Pilgrim-Hus og naar Emigranterne bi med Raad og Raad.

Hjort som kommer fra Deften. Hører med Belt Line Street Car lige til Døren.

Bøger tilsalgs.

- Synodens Salmebog. I Skindbind \$ 65
- “ ” med rødt Snit og forgyldt Kors og Kalk 1 00
- “ ” med rødt Snit og Al-bumsspånede 1 75
- Synodens nye, engelske Hymnbog, baade Tekst og Musik 75
- Norske og engelske Bibel-historier 25
- Katekismer 15
- Jössendals Billed ABC 15
- Syno albertninger, Pacific Distrikt 25
- Ny Testamenter 25

Spar Tid og send til os efter disse Bøger.

Adresse
Pacific Lutheran University Ass'n
Parkland, Wn.

P. E. Hofstad, "Skredder"

Færdiggjorte klæder paa Bestilling.

Alle slags Reparationer til rimelige Priser.

513 So. 11th Str.
Tacoma, Wash.

Abonner paa "Pacific Herald" kun 50c om Aaret.

Pacific Distrikts Præster.

- Andersen Chr. Genejee, Idaho.
- Andersen J. N. 2106 Abeline Str. Valland Cal
- Blakkas J. Box 175 Rockford Wn.
- Borup P. Cor. N. & Pratt Stris Curle Cal
- Christensen M. A. 1422 7th Ave., Seattle, Wn.
- Carlson, B. N. W. Box 404 Hayward, California.
- Foss L. C. Stanwood, Wash.
- Grønberg D. 1603 Howard St. San Francisco, Cal.
- Hagoes, D. 2930 Lombard Street, Everett, Wash.
- Havstad, B. Parkland, Wash.
- Holben, D. W. Astoria, Oregon.
- Johansen, J. 204 J Str. Fresno, Cal.
- Lange, N. S. 136-12th St., San Francisco, California.
- Larsen, L. Parkland, Wash.
- Lane, Geo. D. Box 236, Fairhaven Wash.
- Nissen, L. Box 97. Wildur, Wash.
- Orwol, S. M. 425 So. 10 St. Portland, Oregon.
- Petersen, N. Silverton, Oregon.
- Sperati, C. A. 2550 So. J Str. Tacoma, Wash.
- Stensrud, E. W. 225 13th Str. San Francisco, Cal.

Gust. Morton, Bestyrer.
Tel. Bav 481.

Puget Sound. Tea Co
IMPORTÖRER

Wholesale og Retail Handlere

THE, KAFFE OG SPI-CERIER.

Stort Oplag af Kjøkkentoi.
128 Pacific Ave. Tacoma, Wn.

Betalt for Herold.

- S. Hovem, Lawrence \$.50
- Dr. J. L. Nyning, Fern Hill. 1.00
- Mrs. D. Reed, Bratsberg50
- S. S. Erdahl, Bryant 1.50
- J. A. Duale, Stoughton50
- Past J. B. Unseth, Lakota50
- L. E. Fagerballe, Hatton50
- J. E. Nordby, Ida 1.00
- Ole L. Mellom, Brandt75
- B. R. Utgaard, Toronto50
- A. G. Anderson, Silverton 2.50
- Past. G. B. Jensen, Riceford50
- Past. L. A. Torgerson, Sombro. .50
- S. S. Trosager, Norman50
- L. Bartnes, Both 1.00
- D. Rubberud, Freeborn 1.00
- S. Nygaard, Hartland50
- S. Christopherson, Hartland50
- L. E. Rugland, Ross50
- Mrs. J. S. Halvorson, Eleva .. .50
- Ole Severson, Silverton50
- Ole Ryan, Stanwood50
- Bergitte Signolnæs, Starbuck .50
- B. Simonsen, Amund 2.00
- E. A. Helleth, Lawndale 1.00
- D. D. Ostlie, Stoughton50
- Ole Wierfson, Roland50
- Past. D. Kraasa, Menomonie .. 1.00
- Alb. Thronsdren, San Francisco .50
- L. Tellefsen, San Francisco50
- L. Melbostad, Wolverton 1.00
- Mrs. Emma Osten, Wolverton. 1.00
- L. G. Fladeland, McKee25
- Anton Iversen, Deer Park50
- G. D. Brende, Baltic 1.00
- Elleng Burtnefs, Wilmington .. 2.00
- D. A. Andersen, Tacoma 1.00

Rettelse.

I No. 8 af "Herold" staar: L. G. Fladeland, McKee 25cts; skulde være: 50cts.

Til Afbetaling paa Stolens Gjæld.

Past. G. D. Lanes Raab.
S. Hovem, Lawrence \$5.00

Til Gymnastiklokalet.

Carl M. Slagway \$10.00
L. Larson,
Kasjerer.

Til Søndagsmissionen.

Fra N. Helle, Harmony, Minn. \$1.00

Til Alaskamissionen.

Fra D. A. Wisnefs, Dickson, N. D. \$5.00

Til Indremissionen.

Kollekt optaget i Past. Stensruds Menighed \$6.00
N. J. Hong,
Kasjerer.

Betalt til Parkland lutherske Barnehjem.

N. D. Hong \$ 1.50
John Sateren, Zumbrota 2.00
Ved Past. L. Larsen.
Dr. J. L. Nyning, Fern Hill. 25.00
Mr. & Mrs. A. D. Selvig, Tacoma 25.00
P. D. Ceasar, Tacoma 20.00
Conrad L. Hosla " 15.00
Robert & Green " 5.00
A. S. Johnson " 2.00
E. D. Erickson,
Kasjerer.

Til mit Barnehjem.

Ved Mrs. Ditlef Smith fra Kvindeforeningen ved Genejee, Idaho, \$13.25
Hjertelig tak,
Elfa Christensen.

Bedes bemærket.

Gaver til det vor den de Barne-hjem sendes herefter til E. D. Erickson, Menighedens Kasjerer, istedfor til D. L. Kraabel, Parkland Wash.
L. Larsen.

M e r t !

Alle som sender os penge til at betale stat paa lotter med, maa opgive usiaglig beskrivelse af lotterne saasom lottens nummer, samt i hvilken "Block" og "Addition" de ligger.

Uden at vi faar disse oplysninger kan vi ikke være ansvarlige for om en fell begaæes.

Abonner paa "Herold" snarest kun 50cts om Aaret.

Parkland-Nyheder.

Kvindeforeningen møder hos Mrs. D. Bæltum næste Onsdag Kl. 2 C. M.

Vor kjære Ven, Skolelærer Rildahl, har nogle Dage været syg af stærk Forkølelse eller La Grippe. Han er dog nu betydelig bedre.

Mr. G. Sand holder paa at sætte i Stand med Tapetsering og Maling et Hus her, som Mr. A. Glensrue skal bo i, saasnart det er færdigt.

Mr. A. G. Andersen og Hustru, som i flere Aar har drevet Hotel i Silver-ton, Oregon, har solgt ud og flyttet til Minnesota. Paa Gjennemreisen besøgte Mr. Anderson Parkland.

Efter mange Modgange har Parkland Fiskerifabrik nylig sendt sin Fiske-tonnert ud paa Fiskeri ved udrustet med alle Fornødenheder. Lykke og Velsignelse tilkomtes Arbejdet.

Hr. Henrik Sand, som var paa Veien tilbage til Klondike, vendte om i Stagway, hvor han fik saadanne Efterretninger, at han ikke fandt det lønnende at fortsætte Reisen. Han kommer vistnok til at begynde Malerforretning i Tacoma.

Mrs. Sando, som forleden Sommer kom fra Alaska med 3 Børn, som hun satte ind paa Skole her, medens hun gjorde en Tur til Norge, er for en Tid siden kommen tilbage, har nylig kjøbt sig Hus i Tacoma, hvor hun nu bosætter sig med sine smaa. Hendes Mand døde i Dawson, Yukon Ter.

Underholdning paa norsk vil blive givet i P. B. A.'s Gymnastiklokale Fredag 15de Mars, og vi haaber at Norskerne da vil møde frem.

Program:

1. Musik P. B. A. Musikkorps
2. Deklamation Enno eingong
Mise Christensen.
3. Violin Solo Mrs. Davenport
4. Musik P. B. A. Orkester
5. Erasmus Montanus, Skuespil i fem
Akte af Ludvig Holberg.
6. Piano Solo Rev. Sperati
7. "Bar performance" Mr. Lee
8. "Indian Club exercises"
Prof. Elmison.

9. Pyramider . . . Gymnastikforeningen
10. Musik P. B. A. Orkester
Begynder Kl. 7:30 præcis. Gfstra
Træn for Tacoma.

Indtrædelsespenge: 25 Cents for
voksne, 15 Cts. for Børn.

Simon Anderson

både Tirsdag Morgen den 5te dennes
efter en kortvarig men heftig Feber.
Parkland Menighed har dette Aar be-
gynnet Fastetiden med Fasteprædikener
af Herren selv i Form af Dødsfald og
Vigbejængelser hver Uge hidtil. For-
leden Uge faldt et ungt Liv kun 20
Maanedes gammelt for Dødens Le.
Denne Uge har en ældre Mand paa 62
og et halvt Aar sagt os Farvel.

Naar man lærte Simon Anderson
godt at kjende, da var det en Sjette at
træffe sammen med ham.

Som ægte norsk Bønde talte han
ikke om sine kjæreste og hellige Ting til
hømsjomhelst og slet ikke i manges
Paahør.

Naar jeg paa Hjemmeten fra Ohop
en Søndag i hver Maaned om Aftenen
saa indom til de to enslige Foll, de
har nemlig ingen Børn, da var det en
Glæde at tale med ham. Thi han
talte af sit varme Hjerte og med
Glæde om aandelige Ting.

Flere Gange blev jeg behagelig over-
rasket over den Indsigt, han havde i
Guds Ord. Dette brugte han ogsaa
flittigt. Være i Vinter har han vel et
Par Gange læst Bibelen igennem.
Det er nogle Aar siden man kunde
mærke, at der rørte sig alvorlige Tan-
ker hos ham, og han talte da ofte, især
i Vinter om, at alt hoed han onskede,
var at faa en frelst Sjæl. Og under
saadanne Taler kunde han lægge for
Dagen en klar og hjertelig Erkjendelse
baade af Synden hos sig selv og Naan-
den og Forbarmelsen i Kristi Blod.

Den, som ikke kjendte ham godt,
kunde neppe forestille sig, hvad der rørte
sig i hans Hjerte. Han var venlig
som et urebøjet og mindre vel dannet
Aar, der dog under et skrøbeligt Daakle
indeholder Guldb og Edelstene.

Det kirkelige Arbejde tog han virk-
som Del i. Gravpladsen var han en
af de første til at betale og Skolens
Arbejde og dens Gjæld laa ham inder-
ligt paa Hjerte. Derfor ydede han
ogsaa allerede forleden Sommer sit
Bidrag \$100.

Han kom hid for 7 Aar siden med
kun saa Midler. Han havde set været
haardt plaget af Vigt, men han blev

meget bedre efter at være kommen hid
fra Minnesota.

Bed Fuld og Paapasseltighed med
Kjør og Høns havde han, trolig hjul-
pet heri af sin Hustru, som nu sidder
alene iagen, oparbejdet sig et hyggeligt
Hjem med rigeligt udfornne. Nu var
hans Arbejdsdag tilendebragt. Han
blev haardt forføjet og led omirent en
Uge af heftig Feber, der ofte berøvede
ham Sands og Samling. Søndagen
læste han som sædvanligt Teksten og
sang alle Salmer paa Dagen. Man-
dag var han ogsaa oppe; og om Aften-
en saa han til alle sine Kreaturer efter
at han havde holdt Andagt. Da dette
var gjort gik han ind igjen og op paa
sit Soveværelse. Undervejs sagde han
til sin Kone, som fulgte ham, at nu
var han træt og vilde lægge sig til at
hvile, og tre Gange udalte han for-
trøstningsfuldt, at Herren nok vilde
sørge for dem. En Stund var han
meget urolig af Feberens, men lidt efter
Midnat blev han rolig, foldede sine
Hænder, nu og da under korig stille
Bøn løstede dem op over sit Ansigt,
lagde dem foldede over sit Byst og
hensov taaledes stille og rolig Kl. halv
et Nat til Tirsdag den 5te Marts.

Følgende hring

af E. H. Spurgeon bør man mærke sig:
„Band er den stærkeste Drik. Det
driver Fabrikernes Hjul; det er Lov-
nes og Hestenes Drik, og Samson drak
aldrig noget andet. Ungdommen
burde blive Totalfister, om ikke for an-
det saa for Økonomien Skuld. De
Penge, man lægger ud til D, vilde
snart strække til at bygge et Hus af.
Om det, som gaar ned i Melletarret,
istedel fik gaa til Bagertuget, saa
ville Familjerne have det bedre baade
med Hensyn til Klæder og Sundslaber.
Den, som giver sine Penge ud til Kro-
verten og mener, at hans kostlige Buf
og hans Spørgsmaal: „Hvorledes
staar det til, kjære Ven?“ betyder vir-
kelig Sviagelse, han er en stor Aar.
Vi gjør ikke op Lid, for at Silden skal
saa d t bygg ligt, men for at sege den.
Folk holder ikke Vertshuse til Arbej-
dernes Vedste; hvis de gjør det, forfejler
de sikkert sit Maal. Hvo: for skal man
da, som det heder, „drikke paa Huset
Belgaaende“? Om jeg vil gjøre det
af med Penge for Huset Belgaaende,
saa maa det da ialfald være for mit
 eget Hus og ikke for Vertshuset. Det
er en daarlig Værd, den som man
maa helde Vand i, og Dsjuen er en

daarlig Ven, thi den tager alt fra dig
og lader intet tilbage uden Sommer-
mænd. Den, som kalder dem for Ven-
ner, der faar ham til at sidde og drikke
i Timevis, han er uvidende — meget
uvidende. Den, som gaar til Verts-
huset for at finde Lykke, han klarer op
i Træet efter Fisk.“

„Bud og Hilsen.“

Student- Supplies

OF

ALL KINDS

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. . . Tacoma, Wash

VISSELL & EKBERG

Scandinavisk Boghandel.

Et stort Udbalg af Scandinaviske
Bøger og Tidsskrifter. Vi ere Agenter
for Bøger udgivne af Lutheran
Publishing House, Decorah, Ia.

Reises og Daabstester altid paa
Raar.

Specielle Priser til Søndagskoler
og Unive:stiter.

1308 Pacific Ave.,

TACOMA, WASH.

H. V. ROBERTS,

Candlæge.

Crown and Bridge Work a Specialty
Call and get prices.

Room 206, 1156 Pac. Ave. Tacoma.

50 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS
DESIGNS
COPYRIGHTS & C.

Anyone sending a sketch and description may
quickly ascertain our opinion free whether an
invention is probably patentable. Communica-
tions strictly confidential. Handbook on Patents
sent free. Oldest agency for securing patents.
Patents taken through Munn & Co. receive
special notice, without charge, in the

Scientific American.

A handsomely illustrated weekly. Largest cir-
culation of any scientific journal. Terms, \$3 a
year; four months, \$1. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co. 361 Broadway, New York
Branch Office, 55 F St., Washington, D. C.

S. SINLAND

Kontraktør & Bygmester
Udfører al Slags Snedkerar
beide.